

MIJN MELANOOM

Wij stelden drie vragen aan Michelle van Langeveld (27 jaar)

Stichting Melanoom: Hoe kwam je er achter dat je melanoomkanker had?

Michelle: In de zomer van 2015 ging ik naar de huisarts voor een moedervlek op mijn enkel. De huisarts zei dat ik mij niet druk moest maken. Ik mocht terugkomen als de vlek mij zou gaan irriteren. Ik ging, gerustgesteld door zijn bemoedigende woorden, weer naar huis.

In november van datzelfde jaar maakte ik toch maar een afspraak bij de huisarts om de moedervlek weg te laten halen. Omdat het vlekje op een wat ongelukkige plaats zat werd ik doorverwezen naar de dermatoloog.

Ik had eind november een afspraak in het ziekenhuis. Op de bewuste dag meldde ik me bij de dermatoloog, die naar de moedervlek keek en er meteen een paar collega's bijhaalde. Binnen twintig minuten lag ik op de tafel van de chirurg en werd de moedervlek verwijderd. Hoewel niemand op dat moment zei dat het kwaadaardig was, merkte ik aan de reacties dat het fout was.

Twee weken later kreeg ik de uitslag van de chirurg: een melanoom van 7 mm. dikte.

Stichting Melanoom: Welk traject heb je toen gevolgd?

Michelle: Nadat ik de uitslag had gekregen, kwam ik terecht in de bekende 'molen'. Op 23 december werd huid rondom de plek weggehaald en is de poortwachtersklier verwijderd in mijn rechter lies. Begin januari 2016 kreeg ik de uitslag: de huid was schoon maar er was wel een uitzaaiing gevonden in de lymfklier. Dat was opnieuw een stevige schok. Na overleg met de arts heb ik toen besloten de rest van de lymfklieren in mijn rechterlies te laten weghalen. Dat gebeurde eind januari. Ik kreeg de uitslag een week later. Geen uitzaaiingen in de rest van de lymfklieren. Een enorme opluchting.

Stichting Melanoom: Hoe gaat het nu met je?

Michelle: Ik moet zeggen dat het op dit moment goed met me gaat, al gaat er geen dag voorbij dat ik er niet mee bezig ben. Mijn rechterbeen is voorzien van littekens en ik draag dagelijks een steunkous tegen oedeem. Nadat ik eerst iedere drie maanden op controle moest komen, ben ik nu overgegaan op viermaandelijks controles. Ik hoop dat ik steeds langer mag wegblijven.

Het doet me goed te zien dat de ontwikkelingen in de behandeling en genezing van melanoom met sprongen gaan. Ik ben daar heel blij mee, vooral voor mensen die hetzelfde zullen meemaken als ik.

Zelf hoop ik dat ik die nieuwe behandelingen nooit nodig zal hebben. Maar we weten niet wat de toekomst zal brengen.